

Vasile Vranău

ROMÂNIA
ȘI
BISERICA UNIVERSALĂ

Galaxia Gutenberg

2022

Cuprins

PROLOG	5
VIZIBILITATEA IUBIRII, DARUL LUI DUMNEZEU: BISERICA	10
MAREA LUPTĂ.....	14
HRISTOS PREZENT ÎN ISTORIE PRIN BISERICA SA	20
MONARHIA ECLEZIASTICĂ ÎNTEMEIATĂ DE ISUS HRISTOS. DOGMA PIETREI BISERICEȘTI. CÂTEVA REFLEXII ÎN VIZIUNEA GENIALĂ A LUI V. SOLOVIOV	27
ÎNTÂIETATEA SFÂNTULUI PETRU CA INSTITUȚIE PERMANENTĂ, CELE TREI PIETRE ALE CREȘTINĂȚĂII	37
„TRIUMFUL DRAGOSTEI”	43
ROMA, CENTRU AL COMUNIUNII	47
ROMÂNII ȘI BISERICA UNIVERSALĂ.....	52
SCURT REZUMAT PRIVIND LEGĂTURILE ISTORICE ALE ROMÂNILOR CU BISERICA ROMEI	59
Creștinarea românilor (daco-romanii).....	59
Arhiepiscopia Iustiniana Prima.....	76
Invazia slavă	78

UNIRILE ȘI LEGĂTURILE MAI IMPORTANTE ALE UNOR DOMNITORI ROMÂNI CU ROMA.....	110
În Transilvania	112
În Țara Românească	118
În Moldova.....	125
 UNIREA RELIGIOASĂ A ROMÂNILOR TRANSILVĂNENI DE LA 1700	 158
 SUBLIMITATEA BISERICII ROMÂNE UNITĂ CU ROMA	 176
 VIZITA APOSTOLICĂ A PAPEI IOAN PAUL AL II-LEA ÎN ROMÂNIA 7-8-9 mai 1999	 197
 CĂLĂTORIA APOSTOLICĂ A PAPEI FRANCISC ÎN ROMÂNIA 31 MAI – 2 IUNIE 2019	 209
 ROMÂNIA ȘI BISERICA UNIVERSALĂ?.....	 220

VIZIBILITATEA IUBIRII, DARUL LUI DUMNEZEU: BISERICA

Cum arată Biserica? „Este o poveste de iubire”. Însuși Dumnezeu este iubire (I In. 4,16). Această iubire este însăși Viața lui Dumnezeu. E iubire necreată și infinită. Esența și ocupația lui veșnică este iubirea. Omul nu poate trăi nici el fără iubire. Este însetat după iubire. Colaborarea noastră cu Dumnezeu trece prin iubire. „A fi și a iubi înseamnă același lucru”. Unica noastră ocupație este a-L iubi pe Dumnezeu (Catehismul Bis. Cat. 554). Căci iubirea caută unire personală, intimitate cu cel iubit. Acesta este sensul existenței noastre: Isus ne-a încorporat în Spiritul Iubirii Sale și ne întoarcem iarăși la Tatăl. Din Infinitul lui Dumnezeu am venit și ne întoarcem, transfigurați, divinizați, prin Biserică, în același Infinit Iubire „dintru Sfânta Treime”. O Împărăție a Iubirii veșnice! Vorbim despre iubirea ca stare. Iubirea ca lucrare, putem spune că „este forța care ne face să depășim lăuntric limitele existenței noastre date, unindu-ne cu întregul printr-o legătură indisolubilă și, făcându-ne să fim cu adevărat fiii lui Dumnezeu”.¹ Căci așa cum frumos spunea Sf. Augustin: „Mare ești Tu, Doamne și nesfârșit de vrednic de laudă... Ne-ai făcut pentru tine și neliniștită e inima noastră până ce nu se odihnește în tine”.

¹ Vladimir Soloviov, *Rusia și Biserica Universală*, Ed. Institutul European, Iași, 1994, p. 228.

Opera iubirii este veșnică precum este Creatorul ei. Dacă Dumnezeu nu ar fi iubire, Creator și creatură; Dumnezeu și om nu ar fi putut fi unite. Tocmai de aceea Isus Hristos este Arhitectul, Ziditorul, Operei Sale „... voi zidi Biserica Mea” (Mt. 16,18). Altfel „edificiul este ruinător, dacă Isus Hristos nu îi este Arhitectul și dacă, pentru pietrele vii din care este construită, Duhul său nu este liantul”.²

Biserica „nume plin de mister”,³ „popor al lui Dumnezeu”,⁴ „Biserica lui Dumnezeu”,⁵ trup viu al lui Dumnezeu care suntem noi „Adunarea universală”, „Biserica catolică, adică universală”, „Sfânta Biserică catolică”,⁶ „stindard ridicat în mijlocul popoarelor”, deschisă către toți și alcătuită din toate națiile, ce nu cunoaște nici o limită „nici de timp, nici de loc” și „adunare a credincioșilor care îl slujesc pe Dumnezeu într-un mod ortodox”,⁷ „stâlp și temelie a adevărului”,⁸ apără adevărul

² Henri de Lubac, op. cit., p. 170.

³ Ibidem, p. 82.

⁴ Conciliu Vatican II

⁵ I Cor. 15,19.

⁶ Potrivit Sf. Chiril al Ierusalimului: „Biserica se numește catolică, pentru că ea este în toată lumea, de la o margine a pământului la alta; pentru că ea ne învață în mod complet și fără greșală toate dogmele care trebuie să ajungă la cunoștința oamenilor, despre lucrurile văzute și nevăzute, cerești și pământești; pentru că ea supune la adevărata evlavie, față de Dumnezeu tot neamul omenesc, conducători și conduși, învățați și neînvățați, pentru că ea tratează peste tot și vindecă tot felul de păcate săvârșite de suflet și de trup; pentru că ea posedă în ea însăși tot felul de virtuți, ori cum s-ar numi, în fapte, în cuvinte și în tot felul de harisme duhovnicești” (Cateheza XVIII, 23, Migne PG. 33 col. 1044; vers. ital., Ed. Paoline, Roma, 1965).

⁷ Teodor din Mopsuestia, cf. Henri de Lubac, op. cit., p. 82

⁸ I Tim. 3,5.

pur niciodată biruită de porțile iadului, de aceea Biserica Catolică este numită și Biserica ortodocșilor, având ca obiect păstrarea, confirmarea și definirea adevărului, iar ca misiune, să-i procure omului tot ce-i necesar pentru mântuire.

Hristos a orânduit astfel Biserica Sa drept „sacrament universal de mântuire”,⁹ „singura cale de mântuire pe care Hristos a lăsat-o omenirii”.¹⁰ „Orice mântuire, fără excepție,... vine prin intermediul Bisericii.”¹¹ Ea se îngrijește de mântuirea, de salvarea tuturor, căci Hristos i-a dat însuși Trupul, Sângele și Cuvântul Său. Biserica este „legătura noastră cu Hristos”. Ruperea de ea înseamnă ruperea de Hristos. „Dumnezeu s-a făcut Hristos pentru ca Hristos să se facă Biserica.”¹² El însuși este în Biserică și Biserica în El. Hristos este capul, Biserica este trupul mistic. Ca atare, prezența lui Hristos și lucrarea Sa de mântuire continuă în Biserică și prin Biserică. Și cum capul, Hristos, nu se poate separa de trup, de Biserică, este evident că plinătatea mântuirii care este în Hristos aparține Bisericii. Și cum Hristos, capul este unul, e un adevăr de credință că și Biserica, trupul, este una. În cele mai vechi mărturisiri de credință s-a afirmat: Cred într-una, sfântă, catolică și apostolică Biserică (în limba greacă „mia, hagia, katolike kai apostolike”¹³), așa după cum a fost numită oficial Biserica în primele Sinoade ecumenice de la Niceea (325) și

⁹ Conciliu Vatican II, L. G. 48.

¹⁰ Vladimir Soloviov, op. cit., p. 219.

¹¹ Henri de Lubac, op. cit., p. 79.

¹² Francois Varillon, op. cit., p. 202.

¹³ Slavul „sobornosti” e o traducere a grecescului „katholiki”, care a fost acceptat de Biserica romană. Pentru termenul „sobornicitate” și istoricul, a se vedea o prezentare pertinentă la C. D. Popian, op. cit. pp. 82 și urm.

Constantinopol (381), o condiție esențială a Bisericii adevărat mântuitoare.

„**Isus Hristos este deci Biserica sa.**”¹⁴ Sau, Biserica lui Hristos este „Trupul lui Hristos”¹⁵prelungit în Biserica Sa. Prezența Sa în mijlocul oamenilor. Ea trebuie să-l vestească, să-l arate, să-l dăruiască tuturor. Dimensiunile misterului Bisericii sunt vaste și profunde. Am spicuit doar din bogatul ei tezaur. Este cu adevărat „minunea minunilor”, comoara infinită a lumii!

Ne este necesar să păstrăm în minte și am spune mai ales la inimă Biserica Catolică „răspândită din Orient până în Occident”.¹⁶ Ea nu cunoaște nici o frontieră, geografică sau socială. Frontiera însăși a lumii noastre vizibile nu se oprește, întrucât, urmărind o terminologie tradițională, Biserica se împarte în trei componente care nu încetează să comunice între ele: Biserica *luptătoare*, aici pe pământul care este în realitate locul minunat și dureros unde se plămădește ființa noastră veșnică; Biserica *purificatoare*, este în așteptare sau în suferință, în Purgator și Biserica *triumfătoare* în cer, un triumf încă incomplet, așteptând Ziua de dincolo de zile, când va fi pe de-a întregul triumfătoare, după venirea în mărire a Domnului său.

¹⁴ Henri de Lubac, op. cit., p. 164.

¹⁵ Col. I,24; cf. Ef. I,22.

¹⁶ cf. celebrei expresii a Sf. Fructuosus; a se vedea toate dimensiunile misterului la H. de Lubac, op. cit., sau Catehismul Bisericii Catolice.